

Caro 1

moda qui rato cor de pascuit e

l'Inventor l'Inventor l'Inventor

l'Inventor l'Inventor l'Inventor

l'Inventor l'Inventor l'Inventor

l'Inventor l'Inventor l'Inventor

get committit et

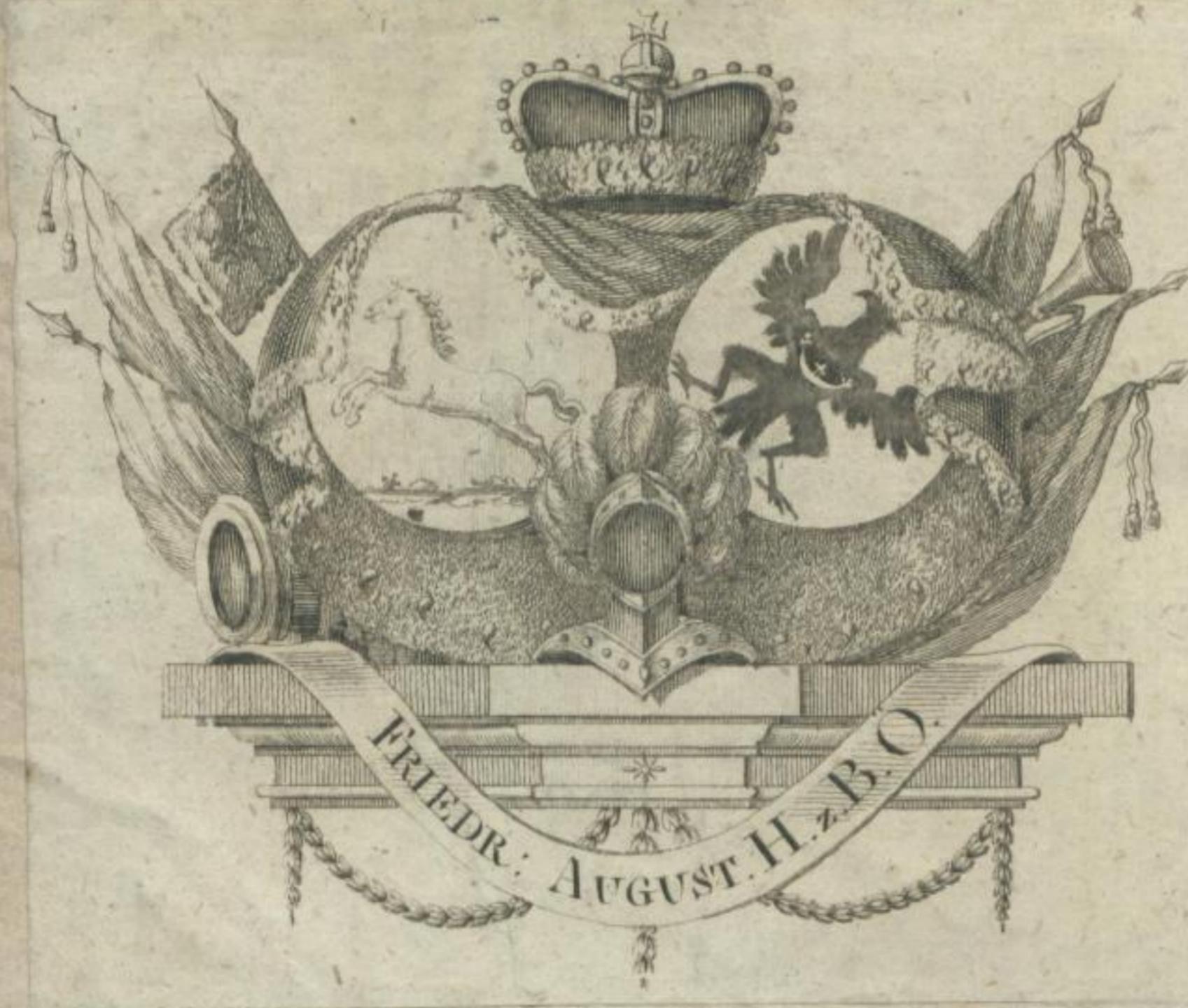
l'Inventor l'Inventor l'Inventor

tum cypre nannam

8753.

4265

R XVII. 5. no. 123.

bund 5.6

2 2

DE IMPUTATIONE
IVSTITIAE FIDEI,
ORTHODOXA ASSERTIO
RAPHAELIS
EGLINI ICONII, TIGV-
RINI, S. THEOL. D. ET IN ILLU-
STRI Academia Marpurgensi Professoris
Ordinarii.

Ad Nobilissimum Virum,
THEOBALDUM AB ERLACH.

Jerem. 15. 19.
*Si separaveris pretiosum à vili, quasios meum
eris.*

¶(o)¶
¶(o)¶

Marpurgi Cattorum,
Ex Officina Rodolphi Hutzvelckeri,
Anno 1614.

Ad generosum Nobilem,
THEOBALDUM AB ERLACH,
Dominum in Pimpliz, &c. Helvetio-Bernatem,
Amicum & Fautorem.

Nobilium THEOBALDE virūm decus ERLACHIANE,
Quem decorant animi nobiliora bona,
Accipe Justicos, quos dissertamus, Elenchos,
Discerne à vili quæ pretiumq; ferunt.
Nam Theodoxiam calles, & iure peritus,
Omnibus es tinctus Palladiisq; bonis.
Quare hoc Mnemosynum tibi habe RAPHAELIS EGLINI,
Quis fert oculis, auribus inguis suis.
Sicuti Cœlesti Eulogia benedicat Jēsus,
Prosperet ad Belgas quodq; capeassis iter.
Hac votisumma est. Tu dogmata sanatuendo
Vive diu, & redeas sospes ad Arctopolim.

Tui observanter amans,
Raphaël Eglinus Iconius Tigurinus, S. Theol.
D. & Professor Marpurgi.

De

DE IMPUTATIONE
IUSTITIAE FIDEI
ORTHODOXA ASSERTIO.

I.

Nsultant nobis Jesuitæ & tota AntiChristianorum Papisequarum cohors, quod per imputationem justificari nos fide doceamus eâ justitiâ, quæ extra nos sit in Christo consideranda, perinde ac si parietem album ea albedine statuamus, quæ alteri inhæreat subjecto.

2. Verum ut deprædatrici horum Philosophiæ, quæ mensa est Philasophia, ac inanis deceptio, occurramus, non secundum traditionem hominum & elementa Mundi, sed secundum Christum, constanter ex Scripturis asserimus propter relationem & mutuum nexum, qui est inter caput & membra, nos in Christo, qui est caput omnis imperii & potestatis, esse consummatos, quotquot ei vera fide insiti, sumus ipsius membra. Coloss. 2.10,

3. Idcirco enim in ipso inhabitat plenitudo Deitatis tota corporaliter, non modò quatenus ὁ λόγος caro factus στικῶς est Deus: sed etiam quatenus omnium donorum à Deitate propria ipsius promanantium plenitudo omnis, non ut sit in sanctis proportionaliter & κατὰ μέρη; Sed ὁ λικῶς, quod Apostolo est σωματικῶς, consideranda venit.

A 2

4. Neg

4 Nec enim admetitur huic Deus spiritum; tum ut in ipso
omnes simus unus(imputatione iustitiae fidei) tum ut ex plen-
itudine ejus hauriamus omnes,in quo & circumcisum sumus cir-
cumcisione absq; manibus.Joh.3.34.Jo.1.16.Ephes.1.10.& 3 20.
Gal.3.28.1.Cor.6.17.& 12.12.Coloss.2.11.

5. Imputatione igitur solâ coram Dei tribunali justificari
nos per fidem oportet ex gratia,ut sit firma promissio toti semi-
ni, nempe Patris credentium vestigiis insistentium,hoc est, non
secundum carnem , sed secundum spiritum ambulantium.
Rom.4. 11.12.16. & cap.8.12.

6. Licet enim non propter novitatem vitæ, nec quatenus
inchoatur in nobis nova creatura in hac vita ex dono gratiæ,
imputatio iustitiae fidei cuiquā contingat: multò minus quod
hæc ipsa sint iustitia fidei nobis imputata,ut somniant quidam
delirantes Spiritus (sunt enim hæc naturâ posteriora & iustifi-
catorum ex fide consequentia)tamen pax & misericordia super
nullo se est, nisi super incedentes hoc canone. Gal.5. 24. 25. 6.
15.16.

7 Quod rectius igitur vox imputationis intelligatur, di-
cimus in scripturis eā sumi pro attribui & adiudicari, sive iam ex
gratia id fiat, sive ex debito, ut videre est Rom. 4.5. *Ei qui opera-
tur (inquit) merces non imputatur ex gratia, sed ex debito: ei v. qui
non operatur, sed credit in eum, qui iustificat impium, imputatur
fides sua,* (hoc est fide apprehensa iustitia Christi) *pro iustitia.*

8. Sic enim à seipsum explicante Apostolo , quod Abraham
crediderit Deo & imputatum ei sit in iustitiam Rom. 4.v.
23.& deinceps exponitur his verbis,cùm inquit: *Non scriptum
est autem propter eum solum, quod imputatum fuerit ei: Sed etiā
propter nos, quibus futurum est, ut imputetur. Quibus? yjs* (inquit)
*qui credunt in eum, qui excitavit Iesum Dominum nostrum à
mortuis. Quamobrem?* *Quis traditus est (addit) propter peccata
nostra, & excitatus propter justificationem nostri:* *Ubi manifeste*

obie-

Objēctum fidei, quod justificationis & salutis omnis unicam & solam in se caussam meritoria continet, pro fide, quæ nobis in justitiam imputatur, afferitur: unde concludens Apostolus *justificati igitur fide pacem* (inquit) *habemus erga Deum*, cap. 5. i.

9. Sic Apostolus Rom. 2. 26. voce imputationis utitur, cū inquit, *Quod si præputium jura legis servaverit, nonne præputiū illius reputabitur in circumcisionem &c.* ubi manifestè liquet circumcisionem, quæ gentilitati deerat, eidem imputatum iri id est adjudicatum, si modo jura legis servet, sive propriis viribus (quod fieri nequit) sive per Christum, qui est caput nostrum, in quo nos sumus completi.

10. Eodem pacto 2. Tim. 4. 16. inquit: *In prima defensione mea, nemo mihi adfuit, sed omnes me deseruerunt. Ne illis imputetur, λογισέμην.* Ibidem desertionis iustificationis petit Apostolus iis, à qui bust tempore maximè necessario suo deserebatur, non imputari, hoc est perinde ac si non esset, à Deo haberi, eisq; non adjudicari: quomodo Deus ipse loquitur Job. 47. 8. *Job autem servus meus orabit pro vobis: faciem eius suscipiam, ut non vobis imputetur stultitia, id est peccatum non attribuatur, nec adjicietur coram me.*

11. Atq; hoc sensu dicimus, dimitte nobis debita nostra, & ipsem et servator Dominus Jesus suffixus cruci, Pater (inquit) remitte eis, quia nesciunt, quid faciant. Luc. 23. 34. Pro quo protomartyr Sanctus Stephanus in clamans, Domine (inquit) *nesciavate is peccatum hoc.* Act. 7. 60.

12. Verbum igitur imputationis nequaquam ex humano cerebro, eo, quo sensu diximus, sed ex officina Spiritus Sancti prodit: quomodo & vox justificationis forense est vocabulum significans absolutionem, ut est proverb. 17. 15. *Qui justificat impium & qui condemnat justum, abominabilis est uterque apud Deum.*

13. Itaq; à Spiritu Sancto traducitur ad tribunal Dei & forum

forum conscientiae, quoties de nostri coram Deo justificatione agitur: ubi etiam sanctissimi cum Jobo dicere coguntur: *Qui si etiam habuero quipiam justum, non respondebo, sed meū iudicē deprecabor, Job 9.15.* *Quia in conspectu Dei non justificabitur omnis vivens. Ps.143.2.* ipsomet attestate Jobo, Quare? *Quia verē scio (inquit) quod ita sit, & quod non justificetur homo compositus Deo: Si voluerit contendere cum eo (puta in judicio) non poterit ei respondere unum pro mille, Job. 9.2.3.*

14. Hinc Apostolus Rom. 8. 33. ex eo, quod Deus omnia nobis gratificatur cum filio pro nobis in mortem tradito concludens, *Quis intentabit (inquit) crimina adversus electos Dei?* *Deus est, qui justificat, nempe à peccatis propter Christum pro nobis in mortem traditum, addens: qui etiam excitatus est, qui etiam ad dexteram Dei est, qui etiam postulat pro nobis, ibidem v.34. Itemque Act.13.38.39. Notum igitur sit vobis, fratres, annunciarī vobis remissionem peccatorum per istum: Et ab omnibus à quibus per Legem Mosis iustificari nequivistis, per hunc quemvis qui credat iustificari: ubi totius Legis postulato Christum inētū opponit,*

15. Nequaquam igitur ferendum est, quoties de iustificatione nostri coram Deo agitur, ut de infusa qualitate nova, quæ nobis inhæret, iustificandi vocem accipiamus, sed de absolute nostri propter Christum fide nobis applicatum, cuius solius merito Legis postulatis omnibus pro nobis plenissimè est satis factum.

16. Nectamen negamus iustitiae & iustificationis notiones etiam alio sensu in Scripturis usurpari, quomodo etiam vox iustus pro eo qui iustitiae studet accipitur, ut est I. Jo. 3.7. *Qui exercet iustitiam iustus est, sicut ille iustus est, hoc est ad exemplum prototypi: & Zacharias & Elyabeth dicuntur iusti ambo in conspectu Dei. Luc. 1.6.* hoc est, incedentes in omnibus mādatis & constitutionibus Domini inculpatè, ut ibidem additur, *Deo & servientes*

entes cum sanctitate & iustitia in ipsius conspectu cunctos dies
vitæ ipsorum. v. 75. Item de actibus vitæ, ut est Apoc. 22. II. Cum
Dominus dicit: *Qui nocet noceat adhuc, Cui opponitur, qui
justus est iustificetur adhuc, hoc est pergit justè agere, sicut qui
sordidus est sordescat adhuc, cui opponitur, qui Sanctus est
sanctificetur adhuc, ubi de cordis qualitate loquitur.*

17. Sed affirmamus longè aliud esse, quod tanquam *ένδει-
γυα* adducitur eorum, qui fide jam justificati sunt ex gratia pro-
pter meritum Christi, cum ex consequenti intelligitur antece-
dens; & rursum aliud, cum hi fructus & effectus justificatorum
ex fide pro ipsa coram Deo nos justificante iustitia, soli merito
Christi debita, habentur, quod sine manifesto fidei lapsu fieri
nequit, cum neq; pars justificantis nos iustitiae, neq; salutis me-
ritoria causa ullo modo sint, sed necessarium duntaxat conse-
quens.

18. Sic dilectus ille Christi discipulus seipsum explicans: I.
Jo. 3. 10. *Per hoc (inquit) manifesti sunt filii Dei & filii Diaboli.
Quis quis non exercet iustitiam non est ex Deo, & qui non diligit
fratrem suum. Manifestè ad internotionē fidelium & infidelium
hæc referens, Ut & rursum v. 24. Nam qui servat eius man-
data, in eo habitat (id est manet) & ipse in eo: & per hoc novimus
(inquit) eum habitare in nobis, ex spiritu quem dedit nobis.*

19. Nec alio sensu dicitur S. Jacobo Abraham pater ille
noster justificatus ex operibus, h. e. fidem declarantibus justifi-
cantem non mortuam sed vivam & per charitatem efficacem,
unde administra dicitur operum ejus & ex operibus perfecta,
hoc est declarata pro tali, teste ipso Thoma de Aquino, unde
concludens Apostolus, *Credidit autem Abraham Deo (inquit)
& imputatum est ei ad iustitiam: Sicut & Rachab illa meretrix
dicitur justificata ex operibus, hoc est, fide opera charitatis pro-
ducente, eò quod sicut corpus absq; anima est mortuum, ita
fides sine operibus est mortua. Jac. 2. 20. & deinceps usq; ad fi-
nem capit. 20. His*

20. His ita interstinctis definimus imputationem iustitiae fidei, actum Dei iuridicalem, quo per veram & vivam fidem absolvimur ab omni iniuitate propter unius Jesu Christi iustitiam passivam pro nobis in cruce semel Patri oblatam : & donamur vita eternâ gratis propter ipsius activæ obedientiæ merū meritum, qua legem solus solide implevit, nō pro se tantum, aut ut esset hostia pro nobis sancta, sed ut q̄ nobis adiuvator in hac vita est, ipse legis postulato omni & proprio fini, qui est, hoc fac & vives, iuxta immutablem Dei voluntatem, pro nobis satisfaceret, ut sit Deus iustus & iustificans eum, qui est ex fide Jesu. Rom. 3. 24. 31. Act. 13. 39.

21. Patet igitur justitiam fidei non eam esse, quæ ex fidei dignitate quadam & prærogativa, aut qualitate propria nobis inhærente sit estimanda, nec quatenus regenerationis ac sanctificationis nostræ fides est principium, aut bona opera in nobis producit, tanquam si causa salutis meritoria, aut justificantis iustitiæ pars essentialis esset, absit: Sed eam intelligimus, quæ in solo Christo capite nostro extra nos sita per verbū promissionis nobis offertur, & fide applicatur per gratuitam imputationem, quiquid tandem delirent Sophistæ.

22. Patet item non solam passivam Christi justitiam, quâ tamen sola in solidum remittuntur & teguntur nobis omnia peccata nostra tam omissionis quam commissionis, ad justificationem sive absolutiōne nostri omnigenā h.e.ad nos ab omni postulato Legis eximendos requiri, licet ad absolutionem à peccatis sola sufficiat, quâ est hostia sancta: sed insuper ad præstandū totū apotelesma Legis, postquam impius propter sanguinē Christi à peccatis est absolutus per fidem, eōdē accedere oportere justitiam imputatam nobis obedientiæ Christi activæ, tanquam alteram Legis implendæ partem, ad hoc, ut proprius finis legis ne excidat, donec ei similes erimus.

23. Nec valet argumentū, si Christi justitia activa nobis imputatur, tunc Christus non pro impiis, sed pro justis est mortuus. Nā etsi obedientia Christi activa mortem ejus antecessit, tamen ea nulli imputatur, nisi justificato prius à peccatis per Christi mortem: quo nomine quidquid Christus tulit & fecit nostrum est.

F I N I S.

Datum der Entleihung bitte hier einstempeln!

07. Okt. 1996

misc.23 digitalisiert PPN: 310442486

SACHSISCHE LANDESBIBLIOTHEK

2 0386743

Th. ev. dogm. polam. 208^m

ED. Ante quodcumq[ue] p[ro]p[ri]o
tempore et celeritate ostenditur.

I
II
III
IV
V
VI
VII

mitrāuit p[re]diue m[er]itē dñi

